

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου
καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35 καὶ τελευταῶς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν 9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τὴν διευθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου καὶ πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἔκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαβεῖ δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι καὶ τὰ ὀνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουθλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν τσερκιστί, ἑλληνιστί καὶ γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἀρκεταὶ ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἶναι τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης καὶ ἐπιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συκιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθεῖ προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΥΚΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΣΕ ΔΥΟ ΔΕΚΑ ΜΕΡΟΝ ΒΑΡΥ ΔΕΚΑ ΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΠΙΤΕΛΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποίαις πρέπει νὰ τυρφεύωμεθα (κατὰ τὸν Emil le Faguet ὑπὸ ΠΑΛΑΜΥΡΑΣ).
Ἡ λαμπάδα, ποίημα (ὑπὸ ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ). — Μία κεφαλὴ Περθίνου, ἀήγημα (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ). — Ἀγίσματα (ὑπὸ Κ. ΓΙΑΝΝΙΚΗ, καθηγητῆ). — Τῆ Σ. Ἄγ. Κωνσταντίνου (ὑπὸ Κ. ΑΔΕΙΣΙΑΔΟΥ). — Ἐν ὄνειρον (ὑπὸ Ε. ΝΟΣ). — Ἡ Ἑλπίδα ποίημα (ὑπὸ Ε. ΟΜΗΡΟΥ). — Οἰκιστικὸν τμήμα: Περὶ ἐνδυμάσεως (ὑπὸ ΑΓΛΑΪΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ἐστὴν Ποίησις αἰμά, ποίημα (ὑπὸ Κ. ΦΡΙΑΛΗΤΟΥ). — Τσερκιστὸς μυθιστορία Ματῆρου Γκόρνη (ὑπὸ Κ. Α. ΒΑΣΑΡΔΑΚΙ). — Ἡ ἐν τῷ Πέραν Φιλόσοφος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν. — Ἑλληνικὸν θέατρον: ΦΙΛΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Μυσερατικὴ κίχης. — Συναυλία Ἑρμοῦ. — Θέατρον Νευροεπάστων.

Διευθύνται | ΚΑΡΥΝΗΔΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΙΣΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Τοῦτοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλῶν δυσσομίας και οδουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπτότων οδόντων εἰς ριζῶν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἑκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπαση, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων και νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ἕως διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρῶμα και θείαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τα τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευιπὸ μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξαλείφσιν τῶν κηλίδων, και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφεῖ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βιζντιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ καταστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τουνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἄκρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικόν.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁδὸ πνεύματι τὰς Λαρίτας ταῖς Μούσαις σὺγκαταμύγνός, ἠδίσταν σὺζυγίαν.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ. 673—5

Ἄπο τοῦ προδεχοῦς φύλλου

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

εἰσέρχεται εἰς τὸ ΕΚΤΟΝ αὐτῆς ΕΤΟΣ

Ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ διὰ τοῦ παρόντος φύλλου λήγοντος πέμπτου ἔτους τῆς «Βοσπορίδος» θὰ διανεμηθῇ μετὰ τοῦ ἐπιόντος φύλλου.

ΠΟΙΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΥΜΦΕΥΩΜΕΘΑ κατὰ τὸν EMILE FAGUET

Θεωροῦμαι λίαν ἀξίας ἐναπερόντις και ἀμοδιωτάτας ὄπως τεθῶσιν ὑπὲρ τὰ ἔμματα τῶν ἀγαπητῶν ἡμοφύλων, τὰς κάτωθι γραμμὰς τοῦ δικτύου γαλάτου κοινωνολόγου και δημοσιογράφου κ. Emile Faguet ἀκαδημαϊκοῦ, ἀσμεῖνω; μεταφέρουμι αὐτὰς εἰς τὰς ἡμετέρας στήλας; Ἐκ τινος περιοδικοῦ, ἐν ᾧ οὗτος σχολιάζει ἄρθρον τοῦ ἀγγλικοῦ Pall-mall magaiyne ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος.

«Ὁ ἀγγλὸς ἠθικολόγος μᾶς λέγει: Μὴ νυμφεύσθι ποτε νεάνιδα, ἥτις καυχᾶται ἢ και ἀπλῶς ἀνομολογεῖ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδία. Ἡ τοιούτη ἢ δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν ἢ ἀγνοεῖ τὸ βάθος τῆς ἰδίας αὐτῆς φύσεως. Ὅπως δῆποτε εἶτε ὑποκρινεται, εἶτε ἀγνοεῖ ἐαυτὴν, οὔτε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον εἶναι ἐγγύων χρηστῆς και τελείας συζύγου, ἢ τέλος—ἐὰν λέγη ἀλήθειαν, εἶναι τέρας, τοῦθ' ὅπερ και πιθανώτερον.»

«Ἐγὼ προσθέτω: Ἀποφεύγετε ἐπίσης και ἐκείνας, αἰτινες ρίπτονται ἐπὶ τῶν παιδίων μετὰ θορυβώδους ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις εἶναι συχνότατα προσπεποιημένος ἐπίσης. Ἡ κόρη ἢ παρέρχουσα στοι-

χεῖα συζυγικῆς εὐδαιμονίας εἶναι ἐκείνη, ἣν καταλαμβάνετε ἐπ' αὐτοφώρῳ, οὕτως εἰπεῖν, ἀληθῶς, ἀλλ' ἀθορύβως ἀγκυρῶσιν τὰ μικρὰ παιδία, θωπεύουσιν αὐτὰ ἀφελῶς, ἀνησυχοῦσιν και φροντίζουσιν περὶ αὐτῶν μετ' εὐαισθησίας ἀλλ' ἄνευ στόμου.

» Ἄλλο ἀξίωμα τοῦ ἀγγλο. ἀρθρογράφου: Μὴ νυμφεύσθι ποτε κόρην χειραφετημένην ἢ ὀπαδὸν τῆς χειραφετήσεως, ὀμιλοῦσιν και παθινομένην αὐτῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός.»

Ὅλοι γνωρίζουσιν ὅτι και ἐγὼ αὐτὸ: κατ' ἐξοχὴν μεταξὺ τῶν ἐπιζητούντων δικαιώματα τοιαῦτα ὑπὲρ τῆς γυναικός· ἀλλ' ὑπὲρ πείας γυναικός ζητῶ τὴν χειραφετήσιν; ὅπερ τοῦ σπανίου μὲν γενικῶς, ὅπως δῆποτε ὅμως συγχύκις ἀπνευμένου εἰς τὰς πολυπληθεῖς κοινωνίας τύπου τῆς γυναικός, ἣν αὐτὴ ἡ φύσις προώρσε διὰ τὴν ἀγαμίαν, πλάσσει αὐτὴν ὄλως ἀκατάλληλον πρὸς τὸν γάμον. Γάμος και χειραφετήσις εἰσὶ δύο πράγματα ὅχι μόνον ἀντιβαίνοντα πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ και λυσσαλέως μαχόμενα κατ' ἀλλήλων πόλεμον ἐξοντώσεως. Διὰ τοιούτων νὰ μὴ ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸ ἀποτρεπτικὸν ἀπὸ τοῦ γάμου στάδιον τῆς χειραφετήσεως εἰς τὰ ἐκ φύσεως ἀνδρογύναια, τὰ ὅλως ἀκατάλληλα και νὰ δώσωσι και ν' ἀπολαύσωσι συζυγικὴν εὐδαιμονίαν; διὰ τὴν νὰ μὴ παραχωρήσωμεν εἰς αὐτὰ τὰ περιλάλητα δικαιώματα, ἀεὶ παρὰ λογικὸς ἄνθρωπος θ' ἀρνηθῇ εἰς τὰς ἀληθεῖς γυναικίαις;

» Λοιπὸν και. Ἡ γνώμη μου εἶναι ἐπίσης: αὐτὴ. Ὅστις θέλει νὰ γυθῆ συζυγικῆς εὐδαιμονίας οὐδέποτε δε νυμφευθῇ ὀπαδὸν τῆς χειραφετήσεως.

» Ὁ ἀγγλὸς ἀρθρογράφος; ἐξακολουθεῖ: Μὴ νυμ-

φρέυσεθε γυναίκα ωραία». Γνωστή ή λογική του άνωθι άξιώματος και άναμφισβήτητης μάστιχα εις τινα σημεία. Βεβαίως, ως οι άσχημοι άνδρες αγαπώνται όχι σπανίως παραφορως υπ' των συζύγων των, ούτω πολλάκις και αι άσχημοι γυναίκες ούχι σπανίως αγαπώνται μετά λατρείας υπό των άνδρων αυτών. Διατί; διοτι αγαπώνται εν άσφαλεία, άνευ δι'λαδής της φαρμακευούσης την εύτυχίαν ζηλοτυπίας, άνευ των πικρων φόβων, ους υποθάλλει ή ώραίότης ή ελκύουσα τά βλέμματα.

»'Αλλ' έγώ θα έλεγον άπλώς: *Μη τυμφεύσεθε γυναίκα υπερβολικώς ωραία*. 'Ο άγγλος άρθρογράφος μοι φαίνεται κάπως όλιγώτερον του δέοντος έρστος του καλού. 'Εν τή σχετικη εύτυχία, ήτις έκληρώθη ήμιν εν τω κόσμω τούτῳ, τό καλλος δέν κατέχει την τελευταίαν θέτιν. Νομίζω δέ ότι επιτρέπεται εις τον άνδρα, τον διαγωνιζόμενον προς μυριάς πεζότητας και δυσειδίς καθ' έκαστην ήμέραν, να όνειροπολή όπως συναντήση, επιτρέφων την έσπέραν εις τον οίκον, εύγραμμόν τινα μορφήν, ή όπως επιθέση φίλημα εις δροσεράς παρειάς και ροδόχροα χείλη.

»'Αν τό τέλειον κάλλος δέν άπαιτείται προς εύτυχίαν εν τῷ γάμῳ, αλλά τούναντίον έγγουάται την δυστυχίαν αυτού και άποσύνθεσιν, τούναντίον όμως όλίγη καλλονή — συνοδευομένη υπό πολλής χάριτος, — είναι αναγκαία δια την εύτυχίαν του καλαισθητικώς μεμορφωμένου ανθρώπου. 'Η γυνή πρέπει να ήναι ή χάρις του οίκου. Ούχ ήττον, δέν άρνούμαι ότι υπάρχουν και δυσειδείς μορφαι εύμοιρούσαι τόσης ήθικης ύπεροχής, ώστε υπό την αίγλην αυτής λησμονείται ή άσχημία των, και αγαπώνται μάστιχα διαπύρως. 'Αλλά τούτο είναι σπανιωτάτη περιπτώσις.

«Και τέλος ό άγγλος προσθέτει: *Μη τυμφεύσεθε γυναίκα των γραμμάτων* διοτι θα περιφρονήση τον οίκον και τά εν αυτῷ καθήκοντά της, και τον σύζυγόν της θ' άνεχθῆ μετ' στωργικῆς περιφρονήσεως».

»'Εδῶ έχω νά επισυνάψω πολλά σχόλια. 'Εάν ή πολυμαθής σας γυνή περιφρονήση οίκον, καθήκοντα και σύζυγον, τούτο σημαίνει άκριβώς ότι δέν είναι άρκούντως πολυμαθής, άρκούντως μεμορφωμένη και έμβριθής, άρκούντως τέλος και υγιώς ά-

νεπτυγμένη, αλλά τούναντίον σχολαστική, ήμισυ θής τις άπλως και πνευματώδης μόνον, άπρω δακτυλῳ γευθεΐσα των γνώσεων και μη δυναθείσα να έμβαθύνη εις τον προορισμόν της και την ήθικην σημασίαν των καθήκόντων αυτής.

'Η πεπαιδευμένη και αληθώς εύφυη γυνή, είναι εκείνη, ήτις συνδιαλέγεται εύκρεστως και γιαφύρως, εκείνη, ήτις σκέπτεται καλῶς και έμβριθῶς περι παντός, ό,τι υπόκειται εις σκέψιν, εκείνη ήτις άσχολεΐται εις πάντα τά άφορώντα τον οίκον μετά φιλοκαλίας και εύμεθοδίας, εκείνη τέλος, ήτις δια της μελέτης τελειοποιείται άεννάως, ούχι μόνον ως άνθρωπος, αλλά και ως μήτηρ και ως οικοδέσποινα. 'Η τριαύτη δέν είναι ή μάστιξ του οίκου, αλλά τούναντίον ή πρόνοια αυτού και ή πολυτιμοτατη σύντροφος του συζύγου.

» Εν γένει νομίζω, ότι ο άγγλος άρθρογράφος παρεσύρθη εις τον χαρακτηρίζοντα την φυλήν του έγωϊσμόν, καθότι φαίνεται φροντίζων άποκλειτικώς περι της εύδαιμονίας του συζύγου καταδικάζων την σύζυγον. 'Αλλ' ούδεις πρέπει να θυσιάζηται εν τῷ γάμῳ, ούχι βεβαίως ό μέν, άλλ' ούτε και ή δέ επ' ούδενι λόγῳ.

'Ο καλῶς και υγιῶς συναπτόμενος γάμος άκριβῶς εις τούτο άποβλέπει, εις τό να μη θυσιάζηται ουδέτερος των συναπτόντων ατόν, άλλ' άμφοτεροι ν' άντλώσι την εύτυχίαν των εκ των άρετων άλλήλων, μετ' επιεικειάς άνεχόμενοι και τά άπαραίτητα άμφοτέρωθεν έλαττώματα.

«'Επαναλαμβάνω δέ ότι καλλονή, εύφυία και παιδεία των συζύγων είναι τά μόνα στοιχεΐα τά ύπισταχνούμενα την μέλλουσαν γενεάν ωραίαν επίσης, εύφυῆ και μεγαλόψυχον, ήτοι άποτελουμένην εκ σωματικῶς τε και ήθικῶς τελείων ανθρώπων, ενῶ ή άσχημία και νοητική στενότης, ήν ό άγγλος επιζητεΐ εις την γυναίκα, ύπόσχονται γενεάν ήλιθίων και μαγύρων. Πάν άλλο λοιπόν όρειλομεν ή να συμβάλλωμεν εις τον τοιοϋτον τέλειον της άθρωπότητος έκφυλισμόν άπαρνούμενοι τά ωραιότερα και τιμαλφέστερα της φύσεως δώρα».

Ούτω πως θέλει την γυναίκα και τον γάμον ό επιφανής άκαδαμεικός Emile Faguet, άτινα έθεωρήσαμεν ούχι άσκοπον να περθεώμεν εις τας άναγνωστριάς ήμῶν, άτε συμφωνούντα πληρέστατα προς τά κατ' καιρούς διατυπωθέντα περι

M^{mo} B D' ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ίδε προηγούμενον αριθμόν)

'Εάν έβλεπον ούτω άπεγνωσμένο ενώπιον της μειδιώσης εκείνης κεφαλής, τον ώρειον τούτον νεανίαν, με το όνειροπόλον μέτωπον, με τους μεγάλους μελανας οφθαλμούς, εάν τον έβλεπον ούτω χλωμόν υπό την μακράν του ξανθην κόμην, θα εκμειούντο υπό βαθέος οίκτου δια τό ιδανικόν του αλγος. 'Ητο άπελπισία ενώπιον της ούρανης λαμπαδας. 'Ητο ό κατηρμένος αρχάγγελος άποθαυμάζων εν τρόμῳ ένα των άλλοτε αδελφών του, γαλήνιον και άκτινοβολούντα εν τῇ δόξῃ του.

— Κατάρα, επ' έμέ, κατάρα! . . . έμορμούριζε βηματίζων μεγάλοις βήμασι, της σκέψεως μη ούσης ειπέτι δυνατής αυτῷ. Εΐτα έστη, έκυψε την κεφαλήν και ή σκέψις επανήρχισεν. — 'Ω όνειρόν μου, όνειρό μου, έφώνησε, τί απέγεινες; εις ποίαν άόρατον χώραν κατέφυγες, ω όνειρον και ζωή μου; . . . Διατί ανεπέτασας τας πτέρυγας σου, άφρου πρώτον τας άνέπασσας επί του στήθους μου; 'Ησαν άρα γε εκ πυρός, διοτι μου κτεκαυσαν την καρδίαν και τας αισθήσεις ειδῶ πάντοτε. Παραφροσύνη! . . . παραφροσύνη! . . . θα ιδῶ την γυναικα ταύτην, θα την αγαπήσω ίσως τοιουτοτρόπως. Παραφροσύνη και βεβήλωσις! . . . Και ή ιδέα, ήτις ή δδύνη έμεγεθύνετο εν τῷ πνεύματί του, επηλλάσσετο των πέπλων της κτελάμβανεν όλόκληρον την θέσιν του.

— 'Ιδού κατεστραμμένο και ή φαντασίωσις! . . . 'Ιδού έρριμμένη κατὰ γῆς. Είμπορῶ να την έγγισω δια της χειρός; εΐνε ψυχρά, εΐνε ακίνητος, εΐνε νεκρά! . . . 'Αχ, θεέ μου, διατί απέθανεν ή πολυαγάπητός μου; Μήπως δέν την εξέλεξα άρκούτως μακράν από της γῆς; δέν τη έδημιούργησα μιαν ζωην όλως ιδιαιτέρην, ήν δέν ωφείδεν ή εις έμέ και μόνον; Και ή πνοή του κόσμου εφθασε μέχρις αυτής και μοι την ησπασεν εκ των βραχιόνων μου. Και αν την ζητήσω τώρα θέλει μεϊ ποικριθῆ; 'Εϊθέ θα εύρη; την όπτασίαν σου κάτειθε, κάτειθε όπου εΐνε αυτη. . . Περιγελως! . . . χλεύη της τύχης! . . . Κόσμε, πόσον θα γελάσης με τὰ δακρυά μου! . . . 'Αλλ' έγώ υποφέρω! . . .

του θέματος τούτου υπό της «Βοσπορίδος», της άκαμάτου ταύτης ύπερχου της αληθοῦς έξυψώσεως της γυναικός και των δικαιωμάτων αυτής, των αληθῶν δμῶς και φυσικῶν τοιούτων, ούχι δέ των φαντασιωδῶν και χιμαιρικῶν εκείνων, ὡν ύπερμαχούσιν οι χειραφετηταί, παραγράφοντες τας περι του εν Εύρώπῃ γυναικειου ζητήματος γνώμας των αύτοσε σοφῶν, ως παρέγραψαν και την του υπ' όψιν ήμῶν κ. Emile Faguet κατὰ την ιδίαν αυτού όμολογίαν.

Λαμπύρα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ

Η ΛΑΜΠΑΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Et quasi cursores vitae.
lampada tradunt . . .

Κρατῶ λαμπάδα φωτεινή,
κάποια του κοῦ λαμπάδα,
'που χύνει θεία φεγγοδολή,
άπόκοσμον λαμπράδα.

Λαμπάδα, που την κράτησε
κι' άλλος της γῆς διαβάτης,
που τουφεγγε κ' ελάτησε
στη θεία κατοικία της.

Λαμπάδα, που την πῆρα έγώ
κ' έχει περάσει εκείνος,
που μόνο με τό φῶς της ζωῆ
και θα την δώσω τίνος; . . .

Πέρασε εκείνος; μα κ' έγώ
κάποτε θα περάσω
και την λαμπάδα, που κρατῶ,
'στὸν τάφο θα την χάσω.

Λαμπάδα, που σκορπίζει φῶς
'ς τὰ σύμβολα του κόσμου,
που βλέπει απ' τ' άγνωστο έμπρός,
πλανῶ κ' έμε τό φῶς μου.

Ζάκυνθος 7 Αύγουστου 1902

Μαρίνος Σιγοῦρος

Και ὁ νέος ἐπανεπέσεν ἐν τῇ σιγῇ, ἐπηκολούθησε μίαν δεινὴν ἀγωνίαν, μίαν τελευταίαν πάλην. Κατόπιν, ὅτε ἡ θυσία ἐγένετο ἐν τῷ Μάνσφελδ, ὁπῆγε νὰ ζητήσῃ ἕνα μαῦρον πέπλον καὶ χωρὶς νὰ ἀτενίσῃ τὴν παρθένον, τὴν περιεκάλυψε διὰ τοῦ μαῦρου πέπλου, ὡς διὰ σαβάνου. Ἦτο ἐντελῶς μόνον ἡ χεὶρ τοῦ Μάνσφελδ ἔτρεμε, καὶ ἡ καρδιά του ἤσθάνετο ν' ἀναζώνεται ὅλα τὰ τραύματά της. Καθότι ἡ παρελθούσα ζωὴ του, ἡ εἰκοσι πέντε ἀριθμοῦσα ἔτη ὑπαρξίς του, δὲν ὑπῆρξεν ἢ ἀπογοήτευσις. Δις ἐδοκίμασε ν' ἀγαπήσῃ, καὶ δις ὁ ἔρωσ του βιαιῶς συνετρίβη. Ἡ καρδιά του λίαν ἀγνή διὰ τὴν μετὰ τῶν παθῶν συναφίαν συνεστάλη καὶ ἀπεκλείσθη ἐν ἐκυτῇ. Πλὴν, μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ μόνος, ἐζήτησεν ἔρωτα, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν ζητοῦσιν ἢ θαυμασμόν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπίστευεν εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν, ἐλάτρευε τὸ μεγαλεῖον τῆς Τέχνης ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου συναφείᾳ της. Τὸ εἰδωλόν του, ἐστημένον ἐπὶ βωμοῦ τοσοῦτον ὑψηλοῦ, τῷ ἐφαίνετο προφυλαγμένον ἀπὸ παντός ρύπου. Ὁ λιβανωτὸς του δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς καπνὸν βέβηλον. Ἦτο μίαν λατρεία, ἣν ὤμοσε, μίαν θρησκείαν, ἣν ἐδικμιούνησεν εἰς ἑαυτόν. Δυστυχία εἰς ὅτινα γνωρίζει τοιοῦτοτρόπως νὰ μεγαθύνη τὴν σφαίραν τῶν πόνων του! . . . Δυστυχία εἰς τὸν ποιητὴν, διότι ἡ γῆ τῷ φαίνεται ἀλὶν μικρὰ καὶ ὁ οὐρανὸς ὑπερμεγέθης . . .

II

Ἡ ἱπποτικὴ καὶ χριστιανικὴ Πολιτεία ἔρριψε πίσυρσας τὴν τελευταίαν κραυγὴν της. . . Ἐπῆρξε τὸ χαίρε πρὸς τὴν δόξαν, ὑπῆρξεν ἐπίκλησις πρὸς τὴν Θεοτόκον, ὑπῆρξε μομφὴ πρὸς τὰ ἔθνη. . . Καὶ εἶτα ἐκ τῶν καμφθεισῶν ὑπὸ τὸν σιδηροῦν ζυγὸν πύλων της, ἐκ τῶν εἰς τὰς φλόγας περὶ ἰσθμίων γηραιῶν της πύργων, ἐξέρυγον τραυματῆαι καὶ πενητηρόροι γυναῖκες, παιδία καὶ γέροντες, λίαν ἀσθενεῖς διὰ τὸν πόνον, ἄνδρες φιλόθρησκοι καὶ ὑπερήφανοι, λίαν ἰσχυροὶ διὰ τὴν δουλείαν. Μετὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν γυναικῶν τούτων ἐμάχοντο ἡ χήρα καὶ τὰ δύο τέκνα τοῦ εὐγενοῦς Βολόσκου, πεσόντος ἐν τῇ τελευταίᾳ μάχῃ τῆς Βερσοβίαι. Ἡ οἰκογένεια αὕτη, οὕτω πληγείσα, κατ' ἐπιγὼν εἰς Γαλιαν Πλὴν ἢ Γαλλίαν δι' αὐτὴν ἦτο ἡ ἐξορία· οἱ Παρσίσιοι ἦσαν μὲν ἔρημος ὅπου, οὐδεμίαν φωνὴν θὰ παρεμύθει τὰ δά-

κρυά της· ὅπου οὐδεμίαν γενναίαν χεὶρ θὰ ἠνοίγετο εἰς τὴν δυστυχίαν της, καὶ μόλις κατωρθώθη νὰ λάβῃ τὸ γλισχρον μερίδιόν της ἐκ τῶν ἀσθενῶν βοηθημάτων, τῶν διανεμηθέντων μετὰ μεγάλου πατάγου εἰς τοὺς πρόσφυγας Πολωνούς. Ὅσφ πλειότερον ἡ οἰκογένεια αὕτη κατέπιπεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ, τοσοῦτον μᾶλλον ἐκρύπτετο ἀπὸ πᾶν βλέμμα. Ἐροβείτο τὸν οἶκτον, διότι κυρίως εἶχεν ἀνάγκη τοῦ οἴκτου. Ἡ ἀνθρώπινος καρδιά τοιοῦτοτρόπως ἐπλάσθη. Αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Βολόσκου ἐκαλοῦντο Πάολα καὶ Λουδμίλλα. Ἡ Λουδμίλλα εἶχε δεκαεπτά ἔτη, δύο ἔτη πλειότερα τῆς ἀδελφῆς της. Ἦτο ὑψηλή, ξανθὴ καὶ ροδόχρους, μὲ ὀρθοκλμούς κυανοῦς καὶ μακρὰς μαύρας βλεφάριδας. Ὡ! ἦτο ὡραία τὴν ὄψιν καὶ χαρίεσσα καὶ διαφανὴς, ἐρυθριῶσα ὑπὸ τὸ βλέμμα· καὶ θὰ ἐφοβείτο τις μὴ τὴν πτοήσῃ δι' ἐνὸς μειδιάματος καὶ τὴν ἰδῇ στυνομένην καὶ ἐκλείπουσαν, ὡς ἀφηγοῦντο ἄλλοτε διὰ τὴν λευκὴν Ὀνδίναν, τὴν μυστηριώδη κόρην τῶν ὑδάτων.

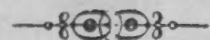
Ἴδου δὲ τί ἀφηγοῦντο διὰ τὴν γέννησιν τῆς Λουδμίλλας καὶ ὅπερ ἐπανάλαβον κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ βαπτίσματος.

Ἡ ἅγια Αὔρα (sainte osure) παρθένος καὶ μάρτυς, προστάτις ἀρχαίου παρεκκλησίου ἐν Βερσοβίᾳ ἐφανερώθη εἰς τὴν μητέρα τοῦ παιδίου.

Κατ' ὄναρ ἢ ἄλλως; Τοῦτο ποσῶς δὲν τὸ ἔλεγον — πλὴν τῇ ἐφανερώθη τοιαύτη, ὅποια εἶνε ἐν οὐρανοῖς, ὅλη ἀκτινοβόλος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐσεβὴς γυνὴ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματά ἐπὶ τῆς ἐκθρονωτικῆς ἀγίας, ἡ ἀγία τὴν διέταξε νὰ τὴν ἀτενίσῃ, καὶ τῇ ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὸ παιδίον, ὅπερ ἔφερον ἐν γαστρὶ. Τότε ἡ μήτηρ τὴν ἠτένισε μετὰ πολλῆς πίστεως καὶ ἀγάπης· καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ καρδίας — ἡ εὐδαίμων μήτηρ! — καὶ κατὰ τὸ δίστημα τῶν ἐννέα μηνῶν δὲν ἐπραξεν ἢ τούτο καὶ μόνον. Καὶ ἐπὶ ἐννέα μῆνας ἐδέετο καθ' ἑκάστην ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ παρεκκλησίου, γονυπετὴς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς δοξαζομένης προστάτιδος. Καὶ τὴν ἔβλεπε, τὴν ἔβλεπεν ἀδιακόπως. Τοῦτο ἦν δι' αὐτὴν πρᾶξις ἐλπίδος.

(Ἀπολουθεῖ)

(Μετάφρ. ὑπὸ Βιργι. Π. Εὐαγγελίδου)

Ἀσμένως παρουσιάζομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὸν ἀξιόλογον συνεργάτην, τὸν ἐλλόγιμον καθηγητὴν κ. Κ. Γιαννικῆν, ἐν τῶν διαπρεπιστέρων μελῶν τοῦ ἐν Σμύρνῃ λογιῶν κόσμου.

ΑΓΙΣΥΜΒΑ

Περὶ τῆς χώρας καὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου μαθηματικοῦ μνημείου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄφ' ἧς ἐποχῆς οἱ Εὐρωπαῖοι ἤρχισαν νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, ἐκεῖνο τὸ ὅπου ἐξέπληξεν αὐτούς· ἦτο ἐκτεταμένη σερὰ ἐρείπων ἀρχαιοτάτων, ἅτινα προεῖχον ἀναμφισβήτητον δειγμὰ ἐκλείψαντος πολιτισμοῦ. Τὰ ἐρείπια ταῦτα, γειτνιαζόντα πρὸς ἐγκαταλείμενα μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀποτελοῦνται κυρίως ἐξ ἰδρυμάτων τινῶν φρουρίων καὶ ἐκ μεταλλευτικῶν ἔργων, ἅτινα κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἰδόντων αὐτὰ μηχανικῶν μαρτυροῦσιν ἰκανότητα καὶ τέχνην τοῦ εἶδους οὐχὶ ἀρχέγονόν τινα, ἀλλὰ συστηματικὴν καὶ μὴ ἀπέχουσαν πολὺ τῶν σημερινῶν μεθόδων πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ χρυσοῦ, παρὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐγκατεσπαρμένα πολλοῦ τῆς χώρας εὐρίσκονται ἐρείπια διαφόρων μνημείων ἀλλοκότου ρυθμοῦ. Τὸ σύνολον καταδεικνύει ὅτι ἡ χώρα αὕτη κατεφείτο ἄλλοτε ὑπὸ λαοῦ προηγμένου εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ συστηματικῶς ἐκμεταλλευομένου τὸν ὑποχθόνιον πλοῦτον τῆς χώρας, εἰς μεγάλην ἔκτασιν πρὸς βορρᾶν τοῦ Τράνσβααλ μέχρι πέραν τοῦ ποταμοῦ Ζαμβέζ.

Πρῶτος ἀναφέρει περὶ τῶν ἐρείπων τούτων ὁ κατὰ τὴν 16ην ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσας Πορτογάλλος ἱστορικὸς Βάρρος, διοικητὴς τῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀφρικῆς διὰ τῶν ἐξῆς· Ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος Ταρόα καὶ πλησίον ἀρχαίων χρυσορυχείων ὑψοῦται φρούριον σχήματος τετραγώνου, θαυμασιῶς ἐκτισμένον καὶ ἔσωθεν καὶ ἐξῶθεν διὰ σκληρῶν λίθων οἱ ὑγκόλιθοι τῶν τειχῶν δὲν συνδέονται διὰ κονιάματος καὶ εἶναι θαυμαστοῦ μεγέθους· τὸ πᾶχος αὐτῶν εἶναι 24 σπιθαμῶν τὸ δὲ ὕψος κατὰ τι μικρότερον. Ὑπεράνω τῆς κυρίας θύρας τοῦ κτιρίου τούτου ὑπάρχει ἐπιγραφή, τὴν ὅποیان τινὲς Μαυριτανοὶ πεπαιδευμένοι, εὐρισκόμενοι εἰς τὰ μέρη ταῦτα, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνγνωσῶσι, οὔτε κἂν νὰ μαντεύσῶσι εἰς ποίαν γραφὴν ἀνήκει. Ἐπὶ τοῦ

ὕψους περίξ τοῦ κτιρίου ὑπάρχουσιν ἄλλα ἐκτισμένα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ὑψοῦται πύργος ὕψους πλέον τῶν 12 ὀργυιῶν· Τὰ κτίρια ταῦτα καλοῦνται ἐν τῇ χώρᾳ Ζιμβασέ, ὅπερ σημαίνει βρασιλικὴν κατοικίαν.

Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ κτιρίου τούτου πολλὰ λέγονται· οἱ αὐτόχθονες θεωροῦν τούτο ἔργον τοῦ διαβόλου, διότι παρεβαλλόμενον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ γνωρίζουσι καὶ δύνανται νὰ κάμωσιν εἶναι τῶν μέγα, ὡς φέρεται εἰς αὐτούς· ἐπίστευτον ὅτι ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ ἐκτελέτωσι τοιοῦτον ἔργον. Οἱ Μαυριτανί, οἵτινες εἶδον αὐτό, λέγουσιν ὅτι εἶναι πρὸς πολὺ ἀρχαῖον, ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ οὐδεμίαν περὶ τούτου ὑπάρχει παράδοσις, νομίζουσι δὲ ὅτι σκεπῆς τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐξατφιλῆσῃ εἰς τοὺς κτήτορας τὰ χρυσορυχεῖα, ἅτινα εἶναι ἐπίσης πολὺ ἀρχαῖα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀναφέρει ὁ Βέρρος πρὸ 4 σχεδὸν αἰῶνων περὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καλούμενον Ζιμβασέ καὶ τῶν περίξ· τοῦτ' δὲ ἀνεμνηρίστω· οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ καὶ σήμερον καλούμενον Ζιμβασέ μετὰ τῶν αὐτῶν ἐρείπων. Καίτοι δὲ οὐδέποτε ἐκτοτε ἐλαψίε τὸ εἶδος τῶν δικτηματιῶν περιηγητῶν ἐπὶ τῶν οὕτως ἐξιολόγων τούτων ἐρείπων, ἐν τούτοις ἐκ τῶν νεωτέρων δύο μόνον κειμήρια νὰ ἐξετάσωσιν αὐτὰ μετὰ τῆς δεοῦσης λεπτομεροῦς ἐπιμελείας, ὁ γερμανὸς ὀρυκτολόγος Μάσιχ καὶ ἰδικτίκτα ὁ Ἄγγλος Θεόδωρος Βίντ, τῷ ὀπίσθῳ ἢ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐργασία ὡς ἐκ τῶν ὑλικῶν μέσων, ἅτινα διέθετε καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ προσόντων διὰ τὸν σκοπὸν, θεωρεῖται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὡς ἐπιτυχεστάτη καὶ ἄκρως ἐπιστημονικὴ.

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐρείπων, ἅτινα καὶ περιέγραψεν ὁ Βέντ, τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ Βέρρος ἀναφερόμενα τῆς Ζιμβασιέ, κατέχοντα εὐρεῖαν ἔκτασιν περὶ αὐτὴν, εὐρισκόμενην ὑπὸ νότιον πλάτος 20ο16' καὶ ἐκτοκὸν μήκος 31ο10' εἰς ὕψος 3300 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ ἐρείπια ταῦτα ἀποτελοῦνται σχεδὸν ἀκτικλιστικῶς ἐκ γερνίου λελαξευμένου διὰ σφύρας ἐκτισμένα κατὰ κωνοκοῦς στίχους καὶ ἄνευ οὐδεὶος κονιάματος. Τὰ ἐξίχοντα μέρη εἶναι ἐκτεταμένη τις κυκλικὴ ζώνη ἠεπιωμένου τείχους ἐπὶ ἐλαφρῶς κεκλιμένου ἐδάφους, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐ-

ρίσκονται ατάκτως έγκατεσπαρμένα έρείπια και παρ' αὐτὴν ἐπὶ λοφίσκου ἐκ γρανίτου ὑψοῦται τὸ περίπλοκον φρούριον, ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ τὴν ἀκρόπολιν ἀρχαίας πόλεως Δι' ἀκριβεστέρως ἐξετάσεως ἢ μακρόθεν κυκλικὴ φαινομένη ζώνη τοῦ τείχους εὐρέθη ἔχουσα σχῆμα ἑλλείψεως, ἧς ὁ μέγας ἄξων ἔχει μῆκος 280 ποδῶν τὸ μέγιστον παρατηρηθέν ὕψος ἦτο 35 ποδῶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, τὸ δὲ ἐλάχιστον 15 ποδῶν. Τὸ τείχος ἔχει τρεῖς διόδους ἢ κυρία διόδος, πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένη, ἔχει πλάτος 3 ποδῶν καὶ β' εἶπει πρὸς τὸ φρούριον ἢ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ δὲ ἔδαφος αὐτῆς εἶναι ἐπεστρωμένον διὰ παχέος στρώματος κονιάματος, ἀποτελουμένου ἐκ κόνας γρανίτου, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀγνοίας, ἀλλὰ σκοπίμως δὲν ἐγένετο χρῆσις κονιάματος πρὸς συγκόλλησιν τῶν λίθων εἰς τὴν οἰκοδομίαν. Ἡ δευτέρα διόδος, ἴσως στενή, εἶναι ἐστραμμένη πρὸς βορειοδυτικὰς, ἢ δὲ τρίτη, νοτιοανατολικὴ εὐσταθῆς, φέρει καὶ τινὰ σημεῖα ἐπὶ πλακῶν ὑπεράνω αὐτῆς κειμένης, εἰς τὰ ὅπῃ αὐτὸς Wan, συνοδὸς τοῦ κ. Βέντ, σαφὸς δὲ γεωμέτρως καὶ ἀστρονόμος, διέγνω τὸ σύμβολον τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὑδροχόου, συμπεραίνων ἐκ τούτων ὅτι τὸ κτίριον ἐκτίσθη καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ἥλιος εὐρίσκετο ἐν τῷ ζωδίῳ τούτῳ κατὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον· τούτῳ δὲ δίδει ὡς χρονολογίαν τοῦ ἔργου 2000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Καίτοι δὲ ἡ γνώμη αὕτη τοῦ σαφοῦ ἀστρονόμου φέρει μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα ἐπιφανειακῆς εἰκασίας, εἶναι ὅμως ἀρκούντως περιεργον ὅτι τὸ σύμβολον τοῦτο πολλαχοῦ τῶν ἐρείπιων εὐρισκόμενον, εἶναι ἐστραμμένον πάντοτε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. Ἄλλ' ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἢ προμηθεύουσα τὸν χρυσὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολιμῶντος (10 σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδας), ἐκεῖθεν ὠρμήθη ἢ βασιλίσσα τῆς Σαβᾶ ἡνα ἰδὴ τὸν σαφὸν βασιλεῖα βεβαίως ἢ εἰκασία τοῦ κ. Swan, ὅσον καὶ ἂν θεωρηθῆ ἐξεζητημένη, δὲν ἀπομακρύνεται ἐν τούτοις τῶν ἄλλων συναφῶν γεγονότων.

(Ἐπιτετα τὸ τέλος)
Κ. Γιαννίκης.

Ἐν Σμύρῃ Νοέμβριος 1903

Τῷ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤῷ ΓΕΡΟΝΤΙ ΑΓΙῷ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑ ΜΟΙ ΚΥΡΙΑ ΓΕΡΒΑΣΙΩ
διὰ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»

Ἡ φύσις ἀπ' ἐν ἕντι τῆς ἐξέπλησε· τὸ χλοῖν
σὲ κάθε ῥάχι μακρυνὴ καὶ κορφοβοῦνι λυόνει,
καὶ ἢ γῆ ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς ἄγρῳ καὶ ποτισμένο
βγάλει σὲ κάθε μὲ μωρὰ χορτάρια μυρωμένο,
χορτάρια δροσερό.
Θυμάρ' εὐωδιάζ' ἐδῶ, καὶ πρασινίζει φτέρη,
καὶ ἐκεῖ τ' ἀπὸ τὸν ὄλοχαρὸ μὲ τὸ χρυσὸ του ταῖρ
ἔως ἐπὶ τὸ γλυκοχάραγμα τὸν λυτρωτὴ δοξάζει
γλυκύλαλα καὶ ἀνάστασι, Χριστὸς ἀνέστη κρᾶσι
μὲ ἄσμα λιγερό.

Στάξ ἡ δροσοῦλα διάφανη ὅταν τοῦ παιδοῦ τὸ δάκρυ
σὲ κάθε φύλλ' ἀμυδαλιᾶς καὶ ἀνθῶ, καὶ ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ
«Χριστὸς ἀνέστη», δαλαλεῖ, εἰς τὴν βαπτισμένη φύσει
Τρέχει ἀπ' τὸ πῆλο ὅστιν μυρετὰ ἀκούραστο μελίσει
καὶ ἀνάστασι λαλεῖ.

Ἡσυχὸς ὅταν ἀνασασμὸς παιδοῦ ποῦ κάνει νανι
φιλεῖ τ' ἀγέρι ἀπαλὰ κάθε ἰτιά, πλατάνι
κάθε δαφνοῦλα τρυφερή, κλαρὰ μ' ἀνθούς καὶ βάρλα
καὶ ἔστιν γλυκερὰ ἀνάστασι, ἔστιν ἰορτὴ τὴν ἄγια
τοῦ πῆλου τὰ καλεῖ.

Γλυκὰ γλυκὰ τῆς ἐκκλησιᾶς σημαίνει καὶ ἡ καμπάνα
καὶ ὅταν μητέρα ἀληθινή, λαχταρισμένη μάνα,
ποῦ τὰ δικά της τὰ παιδιὰ τρυγῶν τῆς φωτίζει,
κάθε πιστό, εἰς τὸν κόρφο τῆς μαζεύει καὶ δοξάζει
τὸν λυτρωτὴ Χριστό.

Καὶ τὰ παιδιὰ σου Γέροντα, σὲ λέν «Χριστὸς ἀνέστη»
καὶ εὐχονται μὲς ἀπ' τὴν ψυχὴν μὲ τῆς καρδιάς τῆς ἰότη
πάμπολλοι χρόνοι τὰ χαρῆς λαμπρούς, εὐτυχισμένους,
δπως ποθεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ γὰρ τὸ καλὸ τοῦ γένους
ἢ ἄγρια σου ψυχῆ.

Δεῖξ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια μας καὶ μὲς ἀπ' τὴν ψυχὴν μας,
Πατέρα μας Πνευματικέ, τὴν ἀδολὴ εὐχὴ μας,
καὶ δὲς μας μὲ τὸ κόκκινον αὐτὸ ποῦ θ' προσφέρῃ
εἰς δλοὺς ἐμᾶς ἢ χάρι σου, μὲ τ' ἄγιο σου τὸ χέρι
τὴν ἄγρια σου εὐχὴ

Ἐν Ζινδζὶ Δερέ τῆ 28ῃ Μαρτίου 1904.

Κωνσταντῖνος Ἰ. Ἀλεξιάδης

ΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τὰ όνειρα, λέγουν οἱ ψυχολόγοι, δὲν εἶναι εἰμὴ ἀποκυήματα ἐλευθέρως φαντασίας, φαντασίας δηλ. μὴ ὑποκυπτούσης εἰς τὸ δεικνῶν τοῦ λογικοῦ· εἶναι ἄρα παράλογα καὶ πάση κινήσεως ἐστραμμένα. Λέγουσι δὲ ταῦτα κωφεῦ τει πρὸς μυριάς ἐνστάσεις περὶ τοῦ ἐναντιοῦ, ἐνστάσεις, ἀ-

τινες πολλάκις ἐπικυροῦνται ὑπὸ ἀναμφισβητήτων γεγονότων. Ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, δὲν δύναται ποτὲ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ταπεινὴν μου διάνοιαν ἢ ἰδέα ὅτι δυνατόν νὰ προκύψῃ τι παράλογον καὶ ὅπως ἄσκοπον ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἧτις ὑπ' οὐκ ὀλίγων φιλοσόφων θεωρεῖται μετέχουσα Θείας ὑποστάσεως, Θείας δυνάμεως· πῶς ν' ἀποδώσω παράλογόν τι καὶ ὅπως ἄσκοπον εἰς Θεῖαν δύναμιν; Πικρὸτε λοιπὸν προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω τὰς μυστηριώδεις ἔστιν ὅτι τῆς ψυχῆς ἐξελίξεις, εἰς ἃς αὕτη προβαίνει κοιμωμένου τοῦ σώματος πιστεύων δ' ὅτι καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνωστῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀναγνωστριάων, τῶν αὐτῶν ἐμφοροῦνται ἰδεῶν, προβαίνω εἰς τὴν ἀφήγησιν ἐνός τῶν παραδοξοτέρων ἴσως ὀνειρῶν μου:

... «Ἐλθέ, ἐλθέ», μίᾳ φωνῇ ἐν μέσῳ τῆς νυκτός μ' ἐκάλει ἔστρεψα καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθαμβώθησαν πρὸ τῆς ἀπαστραπτούσης λευκότητος κερθενοῦ ὀλογύμου, ἧτις ἤμωρετο πρὸ ἐμοῦ. Το χρυσοῦξανθον μόνον τῆς πλουσίας κ' ἐπὶ τῶν ὤμων κυματιζούσης κόμης τῆς, ὡς καὶ τὸ οὐρανόχρουν τῶν δύο μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς ἐποικιλῶν πως τὸ παραδόξως πάλλευκον τοῦ ὄλου σώματός τῆς. Ὡς τοῦ Φειδίου ἀριστοῦργημα θὰ τὴν ἐξελάμβανον ἐν τῇ ἐκστάσει μου, ἂν μὴ καὶ πάλιν! «Ἐλθέ, ἐλθέ», μὲ ἔλεγε λαμβάνουσα τὴν χεῖρά μου. Καὶ ὡσεὶ τοῦς πόδας μας ταχεται ὀπλιζον πτέρυγες, ἀνήλθομεν ἐν ἀκαρεῖ εἰς ὕψη δυσθεώρητα! Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, ὅτι εἰς πλανήτην ἄλλον ἢ καὶ εἰς τὸν ἥλιον αὐτὸν μ' ὠδήγει ἢ παρήνος· πλὴν ἰδοὺ ἡμεῖς ἰστάμενοι ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου. Πρὸς τὰ κάτω σφαιρὰ τις, ταχέως στρεφομένη, ἐκυλινδεῖτο ἐν μέσῳ νεφῶν. «Θὰ εἶναι ἡ Γῆ» ἐσκέμην, ὅτι «βλέπε, βλέπε» μοι λέγει ἢ συνοδός μου· ἀβλέπε, πῶς οἱ ὁμοιοί σου ἐργάζονται, βλέπε εἰς τί τὸ ἔργον των θ' ἀπολήξῃ.»

Ὅσον τότε ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θέαμα! ἡ Γῆ, ἡ μικρὰ ἐκείνη σφαιρὰ ὀλοῦν ἐμειθύνετο, ὀλοῦν τεραστίας ἐλάμβανε διαστάσεις· καὶ ἦδη διέκρινε τὴν θάλασσαν, τὰ ὄρη, τὰ δάση, τὰς πόλεις, μετ' οὐ πολὺ καὶ ἀνθρώπων μορφαὶ προέβαλον τὸ ὄμμα μου. Καὶ εἶδον τότε, εἶδον τὰ πάντα ἀπὸ τῶν μεγάλων καὶ φιλοσόφων ἀν-

θρώπων μέχρι τῶν ἀπλῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῶν πολυταλάντων μέχρι τῶν ἰνδεῶν, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων τέλος μέχρι τῶν κατωτάτων, εἰδον πάντας (ὡς ἄλλος Λουκιάνειος Ἰκαρομένηππος) διερχομένους ἀλληλοδιαδόχως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡσεὶ εἰκόνες κινηματογράφου, κ' ἕκαστον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ θέσει καὶ ἀσχολίᾳ. Πλὴν φεῦ! ἐφ' ὅσον αἱ πολυποικίλοι καὶ ἀξιοπεριεργοὶ αὐταὶ εἰκόνες διήρχοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου κ' ἔτεινον ὀσονούπω νὰ ἐξαντληθῶσι, τὸ θέαμα ἀλλοίαν ἐλάμβανεν ὄψιν· ἐνόμιζες ὅτι αἱ μετ' ἀστραπιζίας ταχύτητος ἀλλήλας διαδεχόμεναι αὐταὶ χώραι, πόλεις, δάση, βουνὰ συνεφύροντο οὕτως εἰπεῖν πρὸς ἀλλήλα καὶ ὅτι καὶ ἡ τελευταία τῆς Γῆς γωνία διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅτι καὶ ἡ τελευταία κοινωνικὴ σκηνὴ ἀνέπτυξε τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνώπιόν μου, εὐρέθη ἀφνης πρὸ φοβεροῦ τινος θεάματος:

Ὀιδεμία τῶν πολυδαϊδάλων τῆς Γῆς ὄψεων ὑφίστατο πλέον! οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ σκότος, σκότος βροθύ!... μ' ὄλον τοῦτο ὅμως οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἔπαυσαν τοῦ νὰ βλέπωσι· τὸ σκότος δὲν τοὺς ἀπέτρεπε νὰ διακρίνωσι πόθεν καὶ πῶς παρήγετο βόμβος τις, ὅστις διηνεκῶς ἐπληττε τὰ ὠτά μου· ἦν δὲ τὸ σκότος τοῦτο περιεκεκλεισμένον, οὕτως εἰπεῖν, ἐν σπηλαίῳ ἀτέρμονι, ἐνθα ἐβόμβουν κινούμενα πάντα τὰ ἐμψυχα ὄντα, ἄτινα πρὸ μικροῦ εἶχον ἰδεῖν ἀνά τὰς διαφόρους τοῦ κοινωνικοῦ βίου σκηνάς. Ἐκεῖ οἱ σοφοί, ἐκεῖ καὶ οἱ ἀδαεῖς, ἐκεῖ οἱ πλοῦσοι ἐκεῖ καὶ οἱ πένητες. Ἐκεῖ οἱ πάντες!.. Πάντες δὲ, ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν νεανίου τινός, εἰδεχθῶς μὲν τὴν μορφήν ἴσως δὲ φιλαρέσκως κεκαλλωπισμένου, εἰργάζοντο πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν «ἐκτιζον» τὸ σπήλαιον, μετέβαλλον αὐτὸ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς τάφαν... ἴσως ἐκυτῶν! Καὶ ἡ σοφία τῶν πεπαιδευμένων καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἑκατομμυριούχων κατ' οὐδὲν ὑπερέτερον τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀμάθειαν τῶν κατωτέρων ἐν τῇ ἐπιτηδειότητι τοῦ προσαρμύζειν τοὺς λίθους, οἵτινες ὀλοῦν ἔτεινον νὰ μεταβάλωσι τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο σπήλαιον εἰς ἐτι φερώτερον τόπον!

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ φρίκη μου, ὅτι ἦσθάνθη ὅτι κ' ἐγὼ ἀκατάσχέτως ἐφερόμην πρὸς τὸν σκοτεινὸν τοῦτον χώρον! ἔστρεψα τότε πρὸς τὴν

ἀγγελομορφον συνοδόν μου καί, τῇ ἀπηύθυνα ἐν ἐκευτικόν βλέμμα, ἐλπίζων ὅτι αὐτή, ἥτις εἶχε τήν δύναμιν νά μοι ἴκρουσάσῃ τοιοῦτον θέαμα καί νά με κτασθήσῃ ἱκανόν, κ' ἐν σκότει νά βλέπω ὡς ἐν ἡμέρᾳ, θά ἠδύνατο βεβαίως, νά με ἀπομακρύνῃ τοῦ εἰδεχθοῦς ἐκείνου τάφου· πλὴν φεῦ, αὐτή αὐτή μ' ἔσυρε πρὸς τὸν ἀπείσιον ἐκείνον χώρον, ἰδοῦσα δὲ τὸ βλέμμα μου.

«Τρέμεις;» μοι εἶπε, «τρέμεις, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐκ τῆς χυρείας τῶν ὄντων τούτων εἶσαι!».

— «Σὺ δέ, ἥτις ἠυδόκησας τὴν ἀθλιότητα τῆς θέσεώς μου νά μοι δείξης, τίς εἶ;» ἐτόλμησα νά ἐρωτήσω καθ' ἣν στιγμὴν τρέμων εἰσηγόμεν ἔν τῷ σπηλαίῳ.

«Ἀλήθειαν μ' ὠνόμασκαν οἱ πρόγονοί σου, ἐδῶ δέ με θάπτουσιν οἱ σύγχρονοί σου! . . . Εἶναι ὁ τάφος μου οὗτος, εἰς ὃν πάντες ἐργάζονται! πάντες, ὡς βλέπεις, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύτητος. Ἄλλ' ἔχω καὶ φίλους· βλέπεις ἐκεῖ ἐκείνους τοὺς δεσμίους; Τὸ ψεῦδος, ὁ ἐπιστατῶν ἐκείνος νεανίας, τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ σπηλαίου δεσμίους· ἀλλ' οὔτοι, βλέπεις πῶς προσπαθοῦν διὰ τῶν σιδηρῶν δεσμῶν τῶν ὀπῆν εἰς τὸ σπήλαιον ν' ἐνοίξουν; Θέλου τὸ φῶς νά εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ, θέλου ν' ἀναστηθῶ ἐγώ! . . .

Ἐξύπνησα, πλὴν διέκρινον εἰσέτι ἐν τῷ σκότει τοῦ κοιτῶνος μου τοὺς σιδηροδεσμίους ἐκείνους προσπαθοῦντας νά διακρηζῶσι τὸν τοίχον ἠγέρθη καὶ τοὺς ἐπλησίασα, ἵνα συνεργασθῶ μετ' αὐτῶν, ἵνα τοὺς ἐνθαρρύνω· πλὴν δὲν ἦσαν εἰμῆ σκιαί, σκιαὶ ἀσύλληπτοι, σκιαὶ ἐκλειψασαὶ ἐν ἀκαρεί.

«Τί λοιπόν, ἐσκέφθη» ἠπατώμην; ἦτο δειρόν; . . . καὶ ὁμως πόσον ἀληθές! **Εἰς Θεσσαλονίκη 14 Νοεμβρίου 1903**

Η ΕΛΠΙΔΑ

ἔστῃ Μάρω μου

Εἶδα χθὲς ἔστων ἕπνό μου μίαν ἄσπρη νεράιδα — Πές μου, κυρά, τὴν ρώτησα, πῶς λένε τ' ὄνομά σου;

— Εἶμαι, μοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή, — Εἶμ' (ἢ «Ἐλπίδα! . . .») **Κ' ἦσουν Ἐσί, ἀγάπη μου μὲ τὴν γλυκεῖα θωριά σου.**
Σμύρνη. Ε. Θ. Ὁμηρος

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΠΕΡΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἄδύνατον νὰ ὑπέξῃ ἀληθῆς μίφωσις ἀνευ φιλοκαλίας. Ἄβτη, ὅπως ἀνεξάρτητος τῆς πολυτελείας, καὶ εἰς τὰ ἐλαχίστην ἀξία ἀντικείμενα προσδοεῖ χάριν καὶ θελήτηρον. Τοῦναντίον δὲ καὶ τὰ πολυτελέστερα ἐνδύματα καὶ τὰ βαρυτιμότερα κοσμήματα ἀνευ φιλοκαλίας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀχαρὶς μόνον καὶ βαρὺς στυλισμός, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων ἀξίαν πλὴν τῆς ὑλικῆς εἰς τὰ ὅμματα τοῦ καλαίσθητικῶς μεμορφωμένου ἀνθρώπου.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες, αἱ νεάνιδες ἰδίᾳ, αἱ ἐπιζητούσαι ν' ἀρέσκωσι διὰ πολυτελεῖ; καὶ ἐξεζητημένης ἀμμιέσεως, κατενόουν ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἀποχεῖ πρὸς τὸν ἐπιδοκίμενον σκοπόν, καὶ ὅτι δυνατόν μὲν νά ἐπισύρωσι διὰ τοιαύτης περιβολῆς τὰ βέμματα, οὐχὶ ὁμῶς, καὶ τὴν ἐκτεμῆσιν καὶ τὴν ἀληθῆ θαυμασμόν, θ' ἀπέριπτον ἀφ' ἑαυτῶν τὸν βαρὺν ὄγκον τῆς πολυτελείας καὶ πάντα τὰ περιττὰ καὶ ἄσκοπα καὶ ὄζοντα φιλαρσεκείας ἐκείνα κοσμήματα τοῦ ἱματισμοῦ, διὰ τὰ ὅποια πολυτίμος χρόνος καὶ ἀφθονα χρήματα ἀφειδῶς δαπανῶνται. Ἄλλ' ἀρκοῦμεν εἰς ἀπλῆν, σοβαρὰν καὶ ἀπέριπτον, μετὰ λεπτῆς ὁμῶς χάριτος καὶ καλαισθησίας κατεσκευασμένην περιβολήν, οὐ μόνον σπουδαῖα ποσὰ θά ἠδύνατο οὕτω ν' ἀποταμιεύωσιν, ἀλλὰ καὶ μαίζινος σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως ἀξία θά καθίσταντο.

Καὶ ἦδη πάντα ταῦτα τὰ περὶ ἱματισμοῦ λεχθέντα ἐν ὀλίγῃς πρακτικώτερον συνψέζουσαι, δυνάμεθα νά καταρτίσωμεν κανόνας τινάς, τοῦ ὁποῦς ἀκολουθοῦντα πᾶσα νεανὶς ἢ οἰκὸδέσποινα θά ἦναι βεβαίᾳ ὅτι θά τηρῆται ἀσφαλῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος, χωρὶς νά παρατρέπηται εἰς ὑπερβολὰς καὶ οὔτε γελόια διὰ φιλαρσεκου πολυτελείας, οὔτε εὐτελής καὶ ἀκοσμος δι' ἀτόπου γλισχρότητος ν' ἀπειθαίρη.

Οἱ κανόνες οὗτοι εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

- α) Ἐνδύματα ἀναλόγως τῶν προσόδων καὶ τῆς κοινωνικῆς σου θέσεως. Ὡς πᾶσαν ἄλλην δαπάνην, οὕτω καὶ τὰς τοῦ ἱματισμοῦ οφείλει τις νά ρυθμίζῃ ἀναλόγως τῶν προσόδων καὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως. Ἐὰν πάντοτε ἢ ἐν τῷ ἱματισμῷ πολυτελεῖα εἶναι ἄσκοπος καὶ ἐπιβλαβῆς δαπάνη, πολλῶν μᾶλλον ἀσύγνωστος εἶναι αὕτη, ὅταν οὔτε ἀπρόσοδον, οὔτε ἡ κοινωνικὴ θέσις τὴν ἐπιτρέπωσι, καὶ ὅταν ἐπομένως ὅπως ἐνδοθῆ ἢ πτωχῇ γυνὴ τοῦ λαοῦ ἀπαρραλλάκτως ὡς ἡ μεγάλη κυρία τῶν αἰθουσῶν, δαπανᾷ ἀφειδῶς μέγα μέρος τῶν μετριωτάτων προσόδων τῆς ἀφαιρούσα

οὕτω τὸ πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν τῆς οἰκογενείας τῆς ἀπαιτούμενον χρῆμα

β) Ἐνδύματα ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Εἶναι γελοῖον νά ἐξερχόμεθα εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ ἐν βροχερᾷ ἡμέρᾳ ἐνδεδυμένοι πολυτελεῖς μετ' ἐξίτους ἐσθῆτας ἢ λεπτοῦρες καὶ ἀνοικτόχρους. Γελοῖον ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ ἀσεβὲς εἶναι νά προσερχόμεθα εἰς τὸν ναὸν φέρουσαι κοσμήματα καὶ πολυτελεστάτας ἀμμιέσεις, ἀντὶ ἀπερίττου ὄλους καὶ σοβαρῆς περιβολῆς, ἥτις ἀρμόζει εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνο τόπον.

γ) Ἐνδύματα ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου. Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι ἐκείνος τὸν ὁποῖον ἀσπληρότατα ὤφειλε νά τηρῆ πᾶσα γυνὴ χάριν τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀξιοπρεπείας, ἀλλὰ καὶ ἐκείνος, τὸν ὁποῖον συχνότατα δυστυχῶς παραβαίνει. Γυνὴ ἐνδομένη ἀναρμόστως πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς, ὅπως φαίνεται νεωτέρα, οὐδὲν ἄλλο κερδίζει ἢ εἰρωνείας καὶ σκώμματα. Οὐ μόνον δὲ αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ αἱ παρῆλικες νεάνιδες οφείλουσι νά συμμορφῶνται πρὸς τὸν κανόνα τοῦτον, μεταβάλλουσαι τὴν ἐνδυμασίαν των ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον εὐθὺς ὡς ὑπερβῶσι τὸ τρικκοστὸν ἔτος.

δ) Ἐπίσημοι τοῦ συμμοῦ δένοντες. Ἡ συμμομανία εἶναι ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς γυναικείας ἐπιπολαιότητος. Αἱ κοῦφοι καὶ ἐπιπολαιὴν γυναῖκες νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἠναγκασμένοι νά παρακολουθῶσι κατὰ πόδας τὸν συμμόν, ἐπιμένω; ἢ σπουδαιοτέρα αὐτῶν φροντίς εἶναι νά ἐνδύονται πάντοτε — δαπανῶσαι, ἐνοεῖται, ἀφειδῶς πρὸς τοῦτο — συμμόνω; πρὸς τὸν ἐπικραττοῦντα ἐκαστοτε συμμόν, ἀδιάφορον ἂν οὗτος οἰκτρῶς τὰς παραμορφῶν ἢ τὰς καθιστᾷ γελοίας. Καὶ αὕτη ἡ φιλαρσεκεία ὑποχωρεῖ πολλὰκις πρὸ τῆς συμμομανίας, ἥτις δικαίως θεωρεῖται ὡς μάλιστα τῶν κοινωνιῶν. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ἐνταλῆς ὀλιγορῆς τοῦ συμμοῦ φθάνει ἐπίσης μέχρι τοῦ γελοίου. Φαντάσθητε γυναῖκα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν φέρουσαν ἐνδυμασίαν τριαύτην, ὅταν ἔφερεν ἡ μίμμη αὐτῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς ἢ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος· ἢ τοιαύτη, ὡς παρὸς ἀναχρονισμός, οὐ μόνον τὰ περίεργα βλέμματα, ἀλλὰ καὶ τὸν γέλωτα βεβαίως θά κινήσῃ. Ἐὰν ὁμῶς ἐφαρμολογῶμεν τοὺς συμμοῦς λογικῶς, εἰς ὅλην ἀποφεύγωμεν πᾶν τὸ παραδόξον, ἀκοσμον καὶ καὶ ὑπεράγαν καινορρυθμον, ἐκλέγωμεν δὲ μόνον ὅ,τι εἶναι ἀληθῶς φιλοκαλόν, ἀλλὰ καὶ σεμνὸν καὶ ἀναλόγον πρὸς τὰ μέσα ἕτινα διαθέτομεν, ὁσάκις ἔχομεν ἀνάγκην νέας ἐνδυμασίας ἢ θ' ἀνακαινίσωμεν πεπαλαιωμένην τριαύτην, οὐδέποτε θά παρακτραπῶμεν εἰς ὑπερβολὰς, ἀλλὰ θά τηρώμεθα πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ μετρίου, τοῦ εὐπρεποῦς καὶ τοῦ πρέποντος.

ε) Ἀπόφυγε τὰ ζωηρὰ χρώματα. Τοῦτο ὑπαγορεύει ἡ αὐστηρὰ καλαισθησία, ἀλλὰ καὶ ἡ κοσμιότης, ἥτις εἶναι τὸ ἀπαραίτητον τῆς γυναικῆς ἐφοδῆς. Τὴν χιρίστην ἐντύπωσιν ἐμπνεῖ γυνὴ φέρουσα ἐν μέσῃ ὁδῷ ζωηροῦ χρώματος ἐνδυμασίαν, ἥτις μακρόθεν ἐρελκύει τὰ βλέμματα καὶ δυσσεβῶς προσβάλλει τὸ ὄμμα.

Ἄλλ' ἐπίσης καὶ ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων καὶ ἡ ἐλλειψὶς πάσης ἀρμονίας ἐν τῇ συναρμῇ αὐτῶν ἀνωπόφρον θέαμα παριστῶσα, ἀποδεικνύει τελείως ἀκαλαισθητον τὴν φέρουσαν.

Μόνον εἰς τὰς ἐσπερίδας, τὰ δειπνὰ καὶ τὰς διὰ τὸν οἶκον μόνον προωρισμέναις ἀμμιέσεσι ἐπιτρέπονται τὰ ζωηρὰ πῶς καὶ ἀνοικτὰ χρώματα, ὅν ῥόδινα, κυανὰ κλπ. ἀλλὰ καὶ πάλιν καλῶς ἐκλελεγμένα καὶ ἀρμονικῶς συνδυασμένα· εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίστασιν πρέπει νά προτιμῶνται τὰ οὐδέτερα καὶ σιωπᾶ.

στ) Ἐνδύματα εὐπρεπῶς πάντοτε. Οὐχὶ σπανίως βλέπει τις εἰς τὰς ὁδοὺς γυναῖκας ἐνδεδυμέναις μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ ὑπερβολικῶς κεκαλλωπισμέναις, ἀλλ' ἐὰν αὐτὰς ταύτας ἴδωμεν ἐν τῷ οἴκῳ των κατὰ τὰς πρωϊνὰς μάλιστα ὥρας, θά ἐκπλαγῶμεν δυσσεβῶς ἐκ τῆς μεταβολῆς. Ἄντι τῶν βαρυτιμῶν ἐνδυμάτων τῶν προωρισμένων μόνον δι' ἐξῶν φέρουσιν ἄθλια ράκη καὶ ἀτημελητον τὴν κόμην ἔχουσαι, περιτρέχουσι τὴν οἰκίαν ἀπήσυχολημέναι εἰς τὰ οἰκιακά των ἔργα.

Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀλάνθαστον γνώρισμα κακῆς καὶ ἀκαλαισθητοῦ ἀγωγῆς. Ἡ ἀξιοπρεπὴς γυνὴ οφείλει νά ἐνδοθῆται πάντοτε κοσμίως καὶ εὐπρεπῶς, οὐδὲν δὲ κωλύει αὐτὴν νά ἦναι τκαύτη καὶ ὅταν ἐργάζηται ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πρὸς τοῦτο δύναται νά ἔχῃ ὠρισμένην μίαν ἀπλουστάτην μὲν, ἀλλὰ καθάριον καὶ εὐπρεπῆ πρωϊνὴν περιβολήν, τὴν ὁποίαν ἐνδυμένη ἀπὸ πρωΐας, δύναται νά φέρῃ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῶν οἰκιακῶν τῆς ἔργων, χωρὶς νά αἰσχύνηται διὰ τὴν κατῆστατίν τῆς καὶ ν' ἀναγκάζηται πολλάκις νά κρύπτηται εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνειν ἔξωον.

Οὗτοι εἰσὶν οἱ γενικοὶ καὶ κυριώτεροι κανόνες τῆς δεοντολογίας, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ γυναικείῳ ἱματισμῷ, διὰ τῶν ὁποῶν δύναται πᾶσα γυνὴ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης πολυτελείας καὶ περιττῆς δαπάνης νά ἐνδοθῆται πάντοτε μετὰ κομψότητος, χάριτος καὶ καλαισθησίας μαρτυρούσης ὀρθῆν καὶ ὑγιᾶ μίφωσιν.

Περαινέουσαι τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τοῦ τόσῳ ἐνδιαφέροντος τούτου ζητήματος τῆς Οἰκιακ. Οἰκονομίας, παραθέτομεν ὡς κατακλειδὰ τὴν ἐξῆς σοφὴν ἀληθῶς καὶ πολυτίμον ὑποθήκην, ἣν ὁ Fénelon ἀποτίθει πρὸς τὰς νεάνιδας ἐν ὁμίσει πρὸς τὸν ἱματισμὸν αὐτῶν.

«Ἐπεθύμουν — λέγει ὁ δι' ἐκπρεπῆς οὗτος συγγραφεὺς, — νά καταστήσω τὰς νεάνιδας ἱκανὰς ὅπως κατ' ἀνοήσῃσι καὶ ἐντεινεσθῶσι τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀπλότητα τοῦ ἱματισμοῦ, ἥτις διαλύμπει εἰς τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων ἐλληνίδων καὶ ρωμαίων γυναικῶν. Εἰς ταῦτα, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ μέχρις ἡμῶν διασωθέντα μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης, δύναται τις νά θαυμάσῃ τὸ ὑπέροχον μεγαλεῖον τῆς ἀφειλοῦς καὶ ἀπερίττου χάριτος. . . .»

Ἀγλαΐα Πρεβεζιώτου

ἜΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙ ΣΙΜΑ

(εἰς τὴν φωτογραφίαν τοῦ φίλου μου **Στυλ. Γ. Σπεράντζα**)

Μὲ κορδολένια δάχτυλα, μὲ δαμασκένια πένα, μὲ χάρη, ποῦ τὴ σκέψι μου πάρε' ἀγρυπνη κρατεῖ, τὴν Ποίησι ζωγράφισε, τὴ λατρυνεὴ Παρθένᾳ δ' Ἐφαφίλ, ποῦ χάριτε ζωὴ καὶ ἔτεδ' χαρτεῖ! . . .

Μία τέτοια υπερίστανη, πεντάμορφη εικόνα
μὲν ἔστ' ἐν βιβλιοθήκῃ μου, ἔδ' ἄλλοτε διαλεχτό
ἔχω στολίδι, καὶ μ' αὐτὴν ἔψηλά ἔσδ' Ἐλικῶνα
καὶ μίση ἔτ' ἐπὶ τὰ πλάγια τούραντ' ἀθέλητα πετῶ.

Κοιτά της τὴν εἰκόνα σου τὴν ἔθαλα, γὰρ νῆται
κοιτᾷ ἔτ' ἐν βρύσι τὸ πουλί καὶ τὰ τὴν τραγουδῆ,
καὶ τὰ φτερά του τὰ βουτᾷ, ποῦ ἀνοίγουνε καὶ πάνε
ἐκεῖ, ποῦ ἀνθίζει ἀμάραντο τῆς δάφνης τὸ κλαδί.

Σὰν δὴ ἡ μάνα τὸ παιδί, ξεσητεμμένο ἀγόρι,
χορταίνει τὴ λαχτάρα της μ' ἀτίμητο φιλί·
τέτοιο φιλί σοῦ χάρισε ἔτ' ἐπὶ μέτωπο ἢ κόρη,
γιατὶ ἐδῶ γλυκόφωνο δὲν ἄκουε πουλί.

Κι' ἐκεῖ, ὅπου ἔστ' ἐν κόμῃ σου δροσόλουστα λουλούδια
μὲ χέρια πρὶν σκόρπιζε, μὲ δάχτυλα χλωμά,
ἄκουγα ἔτ' Ἀνοικιάτικο καὶ τᾶλλα σου τραγουδία,
τὰ ψάλλῃς μ' ἄχραντη φωνὴ ἔτ' ἐν Ποίσι σιμά.

Κωνστ. Φριλιγγος

Ἐν Χάλκη

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 31)

Βροχή. Κατ' ἀρχὰς ἀραιά, ταχέως ἔπειτα με-
τέπεσεν εἰς πυκνὴν, ραγδαίαν βροχήν, χυνομένην
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ λεπτὰ ρεῖθρα. Ἐπλεκον
ταῦτα ὀλόκληρον δίκτυον ἐκ τῶν νημάτων τοῦ
ὑδατοῦ;—δίκτυον τὸ ὅποιον ἀπέκρυψε μακρὰν τὴν
στέπην καὶ μακρὰν τὴν θάλασσαν. Ὁ Γαβρί-
λης ἐξηφανίσθη ὀπισθεν. Ἐπὶ μακρὸν οὐδὲν ἐφαί-
νετο ἐκτὸς τῆς βροχῆς καὶ τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου,
κειμένου ἐπὶ τῆς ἄμμου εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ'
ἰδοὺ ἐκ τῆς βροχῆς ἐκ νέου ἐφάνη τρέχων ὁ Γα-
βρίλης. Ἐπέτα ὡς πτηνόν, σπεύδων πρὸς τὸν
Τσελκάς, ἔπεσε πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἤρτισε στρέφων
αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ χίρ του ἐβυθίσθη εἰς θερ-
μὸν ἐρυθρὸν λύθρον. Ἐφρικίασε καὶ ἀπε-
σύρθη μὲ ἀλλόφρον, ὡχρὸν πρόσωπον.

— Ἀδελφέ, σήκω! — ἐψιθύρισε οὗτος ὑπὸ
τὸν ἦχον τῆς βροχῆς εἰς τὸ οὐδ' τοῦ Τσελκάς.

Ὁ Τσελκάς ἀνελαβε τὸς αἰσθήσεις του, ἀπώ-
θησε τὸν Γαβρίλην ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ εἶπε βραγ-
χωδῶς;

— Φύγε . . . ἀπ' ἐδῶ!

— Ἀδελφέ, συγχώρησε . . . Αὐτὸ ἐμένα ὁ

διάβολος . . . — Τρέμων ἐψιθύρισε ὁ Γαβρίλης φι-
λῶν τὴν χεῖρα τοῦ Τσελκάς.

— Πήγαινε . . . Φύγε . . . — Βραγχῶς εἶπε.

— Βγαλ' τὸ κρίμα ἀπ' τὴ ψυχὴ μ'! . . . Ἀ-
γαπημένε! σχώρησε! . . .

— Ἥγ . . . φύγε . . . Πήγαινε ἔτ' ἐπὶ τὸν διάβολο!
— αἰφνης ἐφώνησεν ὁ Τσελκάς καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ
τῆς ἄμμου. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὡχρὸν στυγνόν,
οἱ ὀφθαλμοὶ του θολοὶ καὶ ἐκλείοντα, ὡσεὶ ἔπε;
θύμει σφοδρῶς νὰ κοιμηθῆ. — Τί θέλ'ς . . . ἀκίμα!
Ἐκαμες . . . τὸ ἔργο σου . . . καὶ πήγαινε,
Φύγε! — καὶ ἠθέλησε νὰ ἀπωθῆσθ τὸν ὑπὸ τῆ-
θλίψεως καταβεβλημένον Γαβρίλην, ἀλλὰ δὲν ἠ-
δυνήθη, καὶ παλιν θὰ κατέπιπτεν, εἴαν ὁ Γαβρί-
λης δὲν ἐκράτει αὐτόν, περιβαλὼν τοὺς ὤμους
του μὲ τὰς χεῖρας του. Τὸ πρόσωπον τοῦ Τσελκάς
ἦτο τῶρα εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πρὸς τὸ πρόσω-
πον τοῦ Γαβρίλη. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὡχροί, οἴκτου
ἄξιοι, φρικτοί.

— Τφοῦ! — ἔπτυσεν ὁ Τσελκάς εἰς τοὺς γλαυ-
κιῶνας ὀφθαλμούς τοῦ ἐργάτου.

Ἐκεῖνος ἀπέμαξε διὰ τῆς χειρὶδος του τὸ
πτύσμα καὶ ἐψιθύρισε:

— Ὁ, τι θέλεις κάμε . . . λέξι δὲν θὰ πῶ.
Σχώρησε γὰρ τὸν Χριστό!

— Μύση! . . . Οὔτε, νῆρσιζέψης δὲν ξέ-
ρεις! . . . — περιφρονητικῶς ἐφώνησεν ὁ Τσελκάς.
Ἀπέσχισε τεμάχιον τοῦ ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του
χιτῶνος καὶ σιωπῶν, τρίζων ἔστιν ὅτε τοὺς ὀδόν-
τας, ἤρξατο ἐπιδύνων τὴν κεφαλὴν. — Τὰ χρή-
ματα τὰ πῆρες; — διήθησε διὰ τῶν ὀδόντων του.

— Δέντα πῆρα ἀδελφέ! Δέν μου χρειάζον-
ται! . . . Ἡ δυστυχία ἀπ' αὐτά! . . .

Ὁ Τσελκάς ἐνέβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον
τοῦ ἐπενδύτου του, ἐξήγαγε δεσίδα χαρτονομι-
μάτων, ἐν ἱριδοειδῆς χαρτίον ἐπανάβαλεν εἰς τὸ
θυλάκιον, τὸ δὲ ὑπόλοιπον προέτεινε εἰς τὸν
Γαβρίλην.

— Πάρ' τα καὶ τρέβα!

— Δέν θὰ τα πάρω, ἀδελφέ. Δέν μπορῶ! Σχώρησε

— Πάρε, λέω! . . . — ἐβρυχήθη ὁ Τσελκάς,
τρομερῶς στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σχώρησε! . . . Τότε θὰ τα πάρω . . . —
δειλῶς εἶπεν ὁ Γαβρίλης καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πό-
δας τοῦ Τσελκάς ἐπὶ τῆς θηρᾶς ἄμμου, εἰς τὴν ἀ-
φθόνως ἔρρευσε ἡ βροχή.

— Ψεματα λές, θὰ τα πάρης, μύση! — μετὰ
πεπαιθήσεως εἶπεν ὁ Τσελκάς καὶ μετὰ δυνάμειος
λαβῶν ἐκ τῶν τριχῶν τὴν κεφαλὴν του, ἀνύψω-
σεν αὐτὴν καὶ ἔχωσεν εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰ
χρήματα.

— Πάρε! πάρε! Δωρεὰ δὲν δούλεψες. Πάρε,
μὴ φοβάσαι! Μὴ ντρέπεται γὰρ αὐτὸ πού παρὰ
μιά τρίχα θὰ σκότῳνες ἀνθρώπο! Γὰρ τέτοιους
ἀνθρώπους ὅπως ἐγὼ κανέναν δὲν σκοτίζεται. Ἀ-
κόμα καὶ εὐχαριστῶ θὰ σου ποῦν, ὅταν θὰ το
μάθουν. Νὰ πάρε! Κανέναν τίποτε δὲν θὰ μάθῃ
γι' αὐτὸ πῶκαμες κι' ἀξίζ' νὰ πληρωθῆς. Ἐ,
νά! . . .

— Ὁ Γαβρίλης εἶδεν, ὅτι ὁ Τσελκάς γελᾷ
καὶ ἀνεθάρρυνε. Ἰσχυρῶς ἐσφιγξέ τὰ χρήματα εἰς
τὴν χεῖρά του.

— Ἀδελφέ! καὶ θὰ με σχωρήσης; Δέν θέλ'ς;
ἔ; — μετὰ δακρῶν ἠρώτησε

— Καλέ μου! . . . εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἀπήν-
τησεν ὁ Τσελκάς ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του
καὶ κλονούμενος. — Γὰρ ποῖο; Γὰρ κανέναν λόγο!
Σήμερα σὺ ἐμένα, αὐριο ἐγὼ σένα . . .

— Ἐχ, ἀδελφέ, ἀδελφέ . . . — βρῆως ἐστέ-
ναξεν ὁ Γαβρίλης κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Τσελκάς ἴστατο πρὸ αὐτοῦ, μειδιῶν πρᾶ-
δοξον μειδίμα. Ὁ δὲ ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς
του, ἐρυθρόχρους ἐκ τοῦ αἵματος.

Ἡ βροχὴ ἐχύνετο ὡς ἀπὸ κελῶν. Ἡ θάλασσα
κωφῶς ἐρρόθει καὶ τὰ κύματα ἐκτύπων τὴν ἀ-
κτὴν λυσοδῶς, ὀργίως. Οἱ δύο ἀνθρώποι ἐσιώπων.

— Ἐ, ἔχε γὰρ — σιωπτικῶς καὶ ψυχρῶς εἶ-
πεν ὁ Τσελκάς καὶ προύχρησεν.

Ἐταλαντεύετο, ἔτρεμον οἱ πόδες του καὶ ἄλλο-
κότως ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του, ὡσεὶ ἐφοβεῖτο νὰ
μὴ ἀπολέσῃ αὐτὴν.

— Σχώρησε με ἀδελφέ! . . . — ἀπαξ ἔτι ἰκέ-
τευσεν ὁ Γαβρίλης.

— Τίποτε! — ψυχρῶς ἀπήντησεν ὁ Τσελκάς
προβαίνων.

Ἐβάδιεν ἐμπρός, σαλεύων καὶ διαρκῶς κρα-
τῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς παλάμης τῆς ἀ-
ριστερᾶς χειρὸς, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἡσύχως ἔ-
στρεφε τὸν μελαχροινὸν μύστακά του

Ὁ Γαβρίλης ἐπὶ μακρὸν ἔβλεπε κατόπιν αὐτοῦ
πρὶν ἢ ἐξαφανισθῆ ἐν τῇ βροχῇ, ἧτις συχνότερον
ὄλονεν ἐχύνετο ἐκ τῶν νεφῶν κατὰ λεπτὰ ἀτε-
λεύτητα ρεῖθρα καὶ περιέβαλλε τὴν στέπην δι' ὀ-
μίχλης μολυβδίνου χρώματος, πέραν τῆς ὁποίας
τὸ πᾶν ἦτο ἀδιάστολον.

Ἐπειτὰ ὁ Γαβρίλης ἀπεκαλύφθη, ἰποίησε τὸ
σημεῖον τοῦ σταυροῦ, παρετήρησε τὰ χρήματα,
τὰ ὅποια ἐσφιγγεν ἐν τῇ παλάμῃ του ἐ-
λευθέρως καὶ βαθείως ἐστέναξε, ἔκρυψεν αὐτὰ
εἰς τὸν κόλπον του καὶ μὲ εὐρέα σταθερὰ βήματα
ἀπεμακρύνθη εἰς τὴν ἀκτὴν ἀντιθέτως τοῦ μέ-
ρους μακρὰν ὅπου ἐκρύβη ὁ Τσελκάς.

Ἡ θάλασσα ἐβόα, ἔρριπτε μεγάλα, βαρῆα κύ-
ματα ἐπὶ τῆς παρκακτίου ἄμμου, θραύουσα αὐτὰ

εἰς ρανίδας καὶ εἰς ἀφρόν. Ἡ βροχὴ μετὰ ζήλου
ἔκοπτε τὸ ὕδωρ καὶ ἔτυπτε τὴν γῆν . . . ὁ ἀ-
νεμος ἐμυκάτο . . . τὸ πᾶν πῆρξ ἐπληρούτο βοῆς,
βρυχηθῶν θορύβου . . . Ὅπισθεν τῆς βροχῆς δὲν
ἐφαίνετο οὐδὲ θάλασσα οὐδ' οὐρανός.

Ταχέως ἡ βροχὴ καὶ αἱ ρανίδες τῶν κυμάτων
ἀπέπλυναν τὴν ἐρυθρὰν κηλίδα τοῦ μέρους, ὅ-
που ἔκειτο ὁ Τσελκάς, ἐξέπλυναν τὰ ἴχνη τοῦ
Τσελκάς καὶ τὰ ἴχνη τοῦ νεαροῦ συντρόφου ἐπὶ
τῆς ἐπακτίου ἄμμου . . . Καὶ ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀ-
κτῆς τῆς θαλάσσης οὐδὲν ἀπέμεινε εἰς ἀνάμνη-
σιν τοῦ μικροῦ δράματος, τὸ ὅποτον διεδραματί-
σθη μετὰ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων.

ΤΕΛΟΣ

Κλ. Βασδαρόακις

Ἀτελής καὶ ἀνακριθῆς μετάφρασις τοῦ ἐξόχου τούτου
δηγήματος ἐδημοσιύθη κατὰ τὸ 1901 ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθμ.
33 καὶ 34 φύλλοις τοῦ «Περιοδικοῦ μας.» Ἡ ἐν λόγῳ
μετάφρασις ἐστάλη ὑπ' ἀγνώστου ἐκ Ταϊγανίου πρὸς τὸν
τότε διευθυντὴν τοῦ Περιοδικοῦ, ἐστὶς ἐνόμισεν, ὅτι ἐστάλη
ὑφ' ἡμῶν, φίλων καὶ συνεργατῶν του καὶ ἐδημοσίευσεν
αὐτὴν μετὰ τοῦ ὀνόματός μας. Σ. Μ

Η ΕΝΤΩ: ΠΕΡΑΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Μετὰ τῆς συνήθους σεμνῆς καὶ ἐπιβαλλούσης ἀ-
πλόττης ἐτελέσθη τῇ παρελευθέρωσῃ Κυριακῇ ἡ νενομι-
σμένη ἐπατηρὶς τῆς ἐν τῇ Πέραν Φιλοπτῶχου Ἀδελφό-
τητος τῶν Κυριῶν, τοῦ εὐκλεοῦς τούτου καὶ θερμοῦργοῦ
κέντρου τῆς παρ' ἡμῶν γυναικείας φιλοanthρωπικῆς δράσεως,
τοῦ ἀποτελουμένου ὑπὸ τοῦ ἀνθους τῶν Κυριῶν τοῦ Πέ-
ραν καὶ δίκην ἐστίας ἐδερματικῆς διασκηρπίζοντος εὐρέως
πῆρξ τοῦ λαμπροῦ σπινθήρα τοῦ ζωογόνου θάλπου
του. Εἰς τὴν τελετὴν, προεδρευμένην ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, παρήσαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρε-
σβευτῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπᾶσης, καὶ πλῆθος κυ-
ριῶν καὶ κυριῶν ἐκ τῆς ἐπιλέκτου τῆς κωνωνίας μεριδᾶς.
Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος,
ἐν γλώσῃ σαφῇ καὶ γλαφυρῇ ἀπαγγελεύθη ὑπὸ τῆς
γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. Παντερμαλῆ κατεφέ-
νη τὸ μὲν ἡ ἀνθηρὰ τῆ Σωματείου κατάστασις, τὸ
δὲ τὸ εὔρος τῆς κωνωνικῆς αὐτοῦ λειτουργίας. Ἀλλὰ βρα-
χὺς λόγος δὲν ἀρκεῖ προκειμένου περὶ τῆς κλειζούσης ὄν-
τως τὸ ἡμέτερον φῶλον ἐνταῦθα Φιλοπτῶχου Ἀδελφό-
τητος τῶν Κυριῶν. Ὅθεν ἐπιρυσασσόμεθα ὅπως λίαν
προσεχῶς παγματοθεωμῶμεν ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' αὐτὴν,
ἐκθέτουσαι πρὸ τῶν διματίων τῶν ἐξω ἐλλήνων τὴν ἔχον
ἔχον τὸς ἄλλης αὐτῆς διοργανώσεως, ἀπευθύνουμεν δὲ μόνον
ἦδη τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια εἰς τε τὰς ἀποτελού-
σας τὸ συμβούλιον εὐγενεῖς κυρίας καὶ εἰς τὴν τὸσφ ἐπα-
ξίως διευθύνουσαν τὸ κατὰ τὴν κ. Εὐφρ. Μαυρίδου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μάγδα -Φιλία Ἀργυροπούλου

Κράτεια διατελοῦσα ἔτι ὑπὸ τὸ γόητρον, ὑπὸ τὸ μάγα καλλιτεχνικὸν γόητρον τῆς Φιλίας Ἀργυροπούλου. Πρῶ- την φράσιν ἐμφανίσθη εἰς τὸ κοινὸν τῆς πάλειος ἡμῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ὀμοιοίας» τῆ ἐσπέρας τοῦ πα- ρελθόντος σαββάτου διὰ τῆς Μάγδας τοῦ Σούδερμαν, τοῦ περιηλάτου ἔργου γερμανοῦ κωνσταντινουπόλεως, τοῦ θύγοντος σοφιστώτατα κοινωνικὰ προβλήματα. Τὴν ἀνεμίειμεν μετ' ἀληθείας ἀνυπομονησίας μέχρι τοῦ τέλους τῆς πρώτης πράξεως, καθ' ἣν ἀλόκληρον δὴν φαίνεται ἐπὶ σκηνῆς ἡ περισπούδατος ἥρωϊς τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ὅτε ἐμφανίσθη, ὡ! ὅποιος ἀπλῆτος θαυμασμός, ὅποιον γλυκὺ θάμβος καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου!.. Εἶναι ἀληθῶς σπανία καλλιτέχνις, κλήρης ἀβροῦ ἀλλὰ καὶ σθεναρωτάτου ταλάντου ἡ τέως πρωταγωνίστρια τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν. Ἡ Ἀργυροπούλου αὐτῆς φωνῆ, τὸ εὐσταλὲς παράστημα, αἱ χαριέσταται, πλαστικαὶ καὶ ἀφειλάτες κινήσεις, ἡ γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς μορφή ἅμα δὲ καὶ ὁμοίως καλλιτεχνικὴ τις πνοὴ διακρύπτει τὸ ὅλον αὐτῆς ἀτομικόν, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς της, εὐ- θὺς ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων, ἃς προφέρει, πείθουσι τὸν ἀκροατὴν ὅτι ἔχει πρὸ αὐτοῦ οὐχὶ ὀνήθη ἡθοποιόν, ἀλλ' ἔσχατον τῆς τέχνης ἐροφάντιδα, λεπτοτάτην ἐρμηνεύτρια καὶ τῶν βαθυτάτων ψυχολογικῶν ἀποχρώσεων καὶ δεξιὰν συνεργάτιδα μεγάλων συγγραφέων ἐν τῇ διαπλάσει τῶν δυσχερεστάτων χαρακτήρων.

Ἡ συστηματικὴ δὲ αὐτῆς παιδεία καὶ τὸ βαθὺ καὶ εὐ- λικρὸν πάθος, μετ' αὐτὸ ὑποδέχεται τὸ διαπλάσσεινον πρῶ- σωπον καὶ ἡ ἀπαράμιλλος τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς φυσικότης, δι' ἣς νομίζει τις ὅτι ἔχει ἀπέναντί του ὄχι ἡθο- ποιὸν ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλὰ γυναῖκα, — ὑπέροχον ὅμως γυ- ναῖκα — ἐν τῇ οἴκῳ της, συμπληροῦσα τὴν εὐαγγ. αὐτῆς καλλιτεχνικὴν προσωπικότητα. Ἡ Μάγδα τοῦ Σούδερμαν εἶναι χαρακτήρ ἐκ τῶν δυσχερεστάτων, δι' ἀναδεικνύει ἐ- ξόχως, οἷον: μαντεύουσα καὶ συμπληροῦσα τὴν συγγρα- φέα ἡ θύσια τῆς κ. Ἀργυροπούλου ὑπόκρισις. Ὁ ἐνθου- σιασμός μας — ὡς καὶ ὅλου ἄλλως τε τοῦ ἀκροατηρίου — εἶ- ναι ἀμέριστος δι' αὐτὴν. Εὐγε εἰς τὴν τιμῶσαν τὴν Ἑλ- ληνικὴν σκηνὴν καλλιτέχνιδα ρόδα καὶ δάφνη εἰς τὴν Φιλίαν Ἀργυροπούλου! Μετ' αὐτὴν ἐξαιρετικῶς δι- ακρίθη ὁ κ. Βασιλειάδης, ὁ ὑποκριθεὶς τὸν ἱερέα, διὰ τὴν φράσιν καὶ μεμετρημένην ἀπαγγελίαν, τὸ εὐπρεπὲς καὶ φρασεῖον τοῦ ἥθους καὶ τῶν κινήσεων καὶ ἐν γένει τὴν ἀ- κραιφνὴ ἀναπαράστασιν τοῦ ἡθικοῦ ὕψους καὶ τῆς χρι- στιανικῆς γαλήνης τοῦ ὑποδυομένου προσώπου. Οὐχ' ἤτ- τον καὶ ὁ κ. Ἀργυροπούλος, ὡς συνταγματάρχης, καὶ — ὅλο οἱ ἄλλοι εὐλαβῶντες μέγρο εἰ τὸ δράμα ὡς ἀριστα ὑπεκρί- θησαν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ ὁμογενὲς κοινὸν θὰ σπύσῃ ν' ἀπολαύσῃ τῆς λαμπρᾶς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως, ἣν παρέχει ἡ κ. Φ. Ἀργυροπούλου καὶ ὁ ὑπ' αὐτὴν θίασος, προσφέρων ἅμα φόρον ὑποστηρίξεως εἰς ὁμογενῆ καλλιτέ- χνιδα, ἣν ἡ τιμὴν, τιμᾶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φιλομουσίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐκθεσίς τῆς καταστάσεως τοῦ ΛΑΞΟΥ. Κορυτσᾶς καὶ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐφορείας αὐτοῦ πεπραγμένων. 1902-1903.

Ἡγή ἀπὸ τοῦ 1850 λειτουργεῖ ἐν Κορυτσᾷ, ὀνομαζομένη φι- λεκαπαιδευτικὴν ἅμα καὶ φιλανθρωπικὴν σωματεῖον ὑπὸ τῶν ἀνω τίτλων, ἀποτελούμενον ἐκ τῆς ἐφορείας τῶν σχολῶν αὐ- τῆς καὶ ὡς κέντρον μὲν προορισμὸν ἔχον τὴν ἀποταμίευσιν τῆς κοινοτικῆς περιουσίας, ὡς συνίατῃ δὲ λειτουργίαν τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτικῶν πρὸς δὲ καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν τοῦ τόπου ἀναγκῶν. Οὐδεὶς ὁ μὴ ἀνο- μολογήσων μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πολυτιμωτάτην χρησιμο- τητα καὶ ἐδοξαζίαν τοῦ σωματείου τοῦ ἀπείρου τιμῶντος τὸν πατριωτικὸν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν τέκνων τῆς εὐάνδρου Κορυτσᾶς. Ἡ ἀνα γέγραφας ἡμῶν ἐκθεσίς, παρέχουσα πρόσφα- τον εἰκόνα τῆς δεσμεύει κραταιοῦν ἐν εὐρωπείᾳ καὶ ἀ- κμήτις τῆς εὐαγῆς σωματείου, ὅπερ ἰδρῦθη καὶ ἐπροκρίσθη, δεσμεύει δὲ ἐνισχύεται διὰ πλείστον μεγάλων τε καὶ με- κρῶν δωρεῶν ὑπὸ διαφόρων γενναίων καὶ εὐεργετικῶν τέ- κνων τῆς ἀκμαίας πόλεως, ἐπισπᾶται ἀμέριστον τὴν ἐκ- τίμησιν ἡμῶν καὶ τὰ συγχαρητήρια πρὸς τοὺς διέποντας αὐτό.

Ἀντωνίου Τζινούλου τὸ ΝΥΚΤΟΠΟΥΛΙ συλλογὴ διηγημάτων καὶ ποιημάτων. Ἐπὶ τοῦ ἐν Σινώπῃ, λαγίσου κ. Ἀν. Τζινούλου, ἐξέδοθη, ἐκτυπωθὲν μετὰ περισσῆς φιλο- καλίας ἐν Ἀθήναις, χαριέστατον τεύχος περιέχον μακρὰ πρωτότυπα διηγήματα ἀφθόως συνενδύοντα τὸ διδακτικὸν μετὰ τοῦ τερπνοῦ, ὡς καὶ ποιητικὰ τινὰ αὐτοῦ προϊόντα. Μὲ τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνά χεῖρας δύναται τις νὰ διέλθῃ εὐ- ἀρέστους ὥρας, διὰ καὶ συνιστῶμεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

ΣΥΝΑΓΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ἙΡΜΟΥ.

Τῆ ἐσπέρας τῆς πέμπτης 22 ἀπριλίου δοθῆσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γαλ. Ἐνώσεως ὥρα 9 1/2 μ. π συναυ- λία ὑπὸ τῆς ὑψηλῆν προστασίαν τῶν Πρεσβυτέρων Ἀγ- γλίας καὶ Ἑλλάδος πρὸς ὄφελος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου Ἑρμοῦ, δι' ἀπολαύσει, ἃς παρὰ τῆ κοινῆς ἡμῶν ὁρῆ- θει: συλλογικῆς ἀπολαύσει, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀθροῖς θὰ καταδειχθῶσιν ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει δι' ἀπλῆτος αὐρα- ροῆς εἰς τὴν ἐσπερίδα αὐτοῦ, ἣς τὸ τίμημα, 1 1/2 λίρα Τουρ- κίας, δεόν νὰ καταβληθῇ πρὸς τὸ ταμίειον τοῦ Συλλόγου κ. Σ. Μουράτη, χάνιον Ἀγίου Πέτρου ἀριθ. 23, ἐν Γαλατῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΩΝ ΑΘ ΜΟΥΤΣΟΥ

Προσεχῶς ὁ γνωστότατος ἀνά τὸ πανελλήνιον θιασάρχης τοῦ ἀπανταχοῦ λίαν εὐφύμου θιάσου νευροσπάστων κ. Ἀθ. Μούτσος ἐγκαθίσταται ὡς καὶ ἄλλοτε ἐν τῷ καφενεύ τοῦ Πέσαν εἰς Ἑπτάνησος, ὅπου δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ κοινὸν ἀθροῖον, ὡς πάνποτε, θὰ σπείσῃ συρρῶν εἰς τὰς τερ- πνὰς παραστάσεις τοῦ

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ, Κορυτσᾶς-Σινῶν ἀριθ. 3

Εἰς τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστικῆς, πίνακες, πινακοδείματα, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, ὀφθαλμικά, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κλπ. κλπ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν- δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα- φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἶδ κότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.